

3. Protivi li se članku 4. navedenog okvirnog sporazuma, nacionalni propis poput članka 20. stavka 1. Zakonodavne uredbe 75/2017 (kako se tumači u navedenoj okružnici ministarstva br. 3/2017) kojim se javnim istraživačkim ustanovama daje mogućnost da prime u stalni radni odnos istraživače zaposlene na određeno vrijeme – ali samo ako su do 31. prosinca 2017. stekli barem tri godine radnoga staža – dok se s druge strane ta mogućnost ne priznaje sveučilišnim istraživačima zaposlenima na određeno vrijeme samo zato što su na temelju članka 22. stavka 16. Zakonodavne uredbe 75/2017 njihovi radni odnosi, iako su po zakonu utemeljeni na ugovorima o radu, uređeni „sustavom javnog prava”, unatoč tomu što se člankom 22. stavkom 9. Zakona 240/2010 istraživači istraživačkih ustanova i sveučilišta podvrgavaju istom pravilu u pogledu najduljeg trajanja radnih odnosa na određeno vrijeme, zasnovanih sa sveučilištima ili istraživačkim ustanovama u obliku ugovora iz sljedećeg članka 24. ili u obliku ugovora za znanstvene novake iz istog članka 22.?
4. Protivi li se načelima ekvivalentnosti, djelotvornosti i korisnog učinka prava Unije, u kontekstu navedenog okvirnog sporazuma, te načelu nediskriminacije iz članka 4. tog sporazuma, nacionalni propis (članak 24. stavak 3. točka (a) Zakona 240/2010, članak 29. stavak 2. točka (d) i članak 29. stavak 4. Zakonodavne uredbe 81/2015) kojim se unatoč tome što postoje pravila koja se primjenjuju na sve zaposlene u javnom i privatnom sektoru i koja su konačno sadržana u navedenoj Zakonodavnoj uredbi br. 81, te kojima se (od 2018.) utvrđuje najdulje trajanje radnog odnosa na određeno vrijeme na 24 mjeseca (uključujući produljenja i obnavljanja) i uvjetuje korištenje te vrste odnosa za zaposlene u javnoj upravi postojanjem „privremenih i izvanrednih potreba”, sveučilištima dopušta da istraživače zapošljavaju na temelju trogodišnjeg ugovora o radu na određeno vrijeme koji se može produljiti za dvije godine u slučaju pozitivne ocjene istraživačkih i nastavnih aktivnosti obavljanih u tom trogodišnjem razdoblju, a da ni sklapanje prvog ugovora ni produljenje ugovora nije uvjetovano postojanjem takvih privremenih ili izvanrednih potreba sveučilišta, te se sveučilištima čak dopušta da nakon isteka petogodišnjeg razdoblja s istom ili drugim osobama sklope još jedan ugovor na određeno vrijeme iste vrste kako bi zadovoljili iste nastavne i istraživačke potrebe povezane s prethodnim ugovorom?
5. Protivi li se članku 5. navedenog okvirnog sporazuma, također u kontekstu načela ekvivalentnosti i djelotvornosti te spomenutog članka 4., nacionalni propis (članak 29. stavak 2. točka (d) i članak 29. stavak 4. Zakonodavne uredbe 81/2015 te članak 36. stavci 2. i 5. Zakonodavne uredbe 165/2001) kojim se sveučilišnim istraživačima zaposlenima na temelju trogodišnjeg ugovora o radu na određeno vrijeme s mogućnošću produljenja za još dvije godine (na temelju navedenog članka 24. stavka 3. točke (a) Zakona 240/2010), onemogućuje da nakon toga zasnuju radni odnos na neodređeno vrijeme jer u talijanskom pravu ne postoje druge mjere kojima bi se mogle spriječiti i sankcionirati zlouporabe od strane sveučilišta prilikom korištenja uzastopnih radnih odnosa na određeno vrijeme?

(¹) Direktiva Vijeća 1999/70/EZ od 28. lipnja 1999. o Okvirnom sporazumu o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP (SL 1999., L 175, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 4., str. 228.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. siječnja 2020. uputio Consiglio di Stato (Italija) – Autorità di
Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA) protiv PC, RE**

(Predmet C-44/20)

(2020/C 161/38)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Consiglio di Stato

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA)

Druge stranke u žalbenom postupku: PC, RE

Prethodna pitanja

- (a) Treba li članak 4. Okvirnog sporazuma o radu na određeno vrijeme koji je sklopljen 18. ožujka 1999. i priložen Direktivi Vijeća 1999/70/EZ od 28. lipnja 1999. (¹), tumačiti na način da propisuje da se razdoblja rada koja je ostvario radnik kao zaposlenik tijela na određeno vrijeme na funkciji koja odgovara funkciji koju obavlja radnik zaposlen na neodređeno vrijeme u odgovarajućoj kategoriji unutar istog tijela, moraju uzeti u obzir pri utvrđivanju radnog staža i u slučaju kad naknadno zapošljavanje na neodređeno vrijeme uslijedi na temelju javnog natječaja, čak i unatoč posebnostima postupka natječaja kojim se određuje, kao što se konkretno navodi, potpuno obnavljanje radnog odnosa i stvaranje, s prekidom koji je prihvatio sudionik u postupku natječaja, novog radnog odnosa koji je obilježen postojanjem upravnog akta o zapošljavanju te posebnim obvezama i povećanom stabilnošću?
- (b) U slučaju potvrđnog odgovora na pitanje iz prethodne točke (a), treba li priznati ukupan prethodni radni staž ili postoji objektivni razlog za razlikovanje kriterija priznavanja u odnosu na priznavanje cjelokupnog radnog staža zbog navedenih posebnosti?
- (c) U slučaju niječnog odgovora na pitanje iz prethodne točke (b), na temelju kojih kriterija treba izračunati priznati radni staž kako ne bio diskriminirajući?

(¹) Direktiva Vijeća 1999/70/EZ od 28. lipnja 1999. o Okvirnom sporazumu o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP (SL 1999., L 175, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 4., str. 228.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 28. siječnja 2020. uputio Bundesverwaltungsgericht
(Njemačka) – F protiv Stadt Karlsruhe**

(Predmet C-47/20)

(2020/C 161/39)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundesverwaltungsgericht

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: F

Tuženik: Stadt Karlsruhe

Prethodno pitanje

Protivi li se članku 2. stavku 1. i članku 11. stavku 4. drugom podstavku Direktive 2006/126/EZ (¹) da država članica na čijem je državnom području vlasniku europske vozačke dozvole za kategorije A i B – izdane u drugoj državi članici – zbog vožnje u pijanom stanju oduzeto pravo upravljanja motornim vozilima na temelju te vozačke dozvole, odbije priznati vozačku dozvolu za te kategorije koja je dotičnoj osobi u drugonavedenoj državi članici nakon oduzimanja izdana u okviru postupka produljenja u skladu s člankom 7. stavkom 3. drugim podstavkom Direktive 2006/126/EZ?

(¹) Direktiva 2006/126/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 20. prosinca 2006. o vozačkim dozvolama (SL 2006., L 403, str. 18.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 8., str. 107.)